

# APPELTAART APPELTAART APPELTAART

PRECIES VIERENTWINTIG UUR LATER vulde mijn moeder een formulier in en werd Juno officieel een vermist persoon. Kennelijk wordt driekwart van de vermiste mensen normaal binnen een dag teruggevonden. Maar Juno doet natuurlijk niks op de normale manier.

‘De politie maakt zich ook geen zorgen,’ zei mijn moeder tijdens het avondeten. Jaleesa en ik hadden gekookt, iets met rijst en tomaat. ‘Ze is meerderjarig, ze heeft een brief achtergelaten.’

‘Ze doen dus niks,’ zei ik.

‘Wat kunnen ze doen?’

‘Weet ik veel, sporen onderzoeken.’

Mijn moeder zuchtte vermoeid. ‘Als ze er over twee weken niet is, kunnen we haar DNA afstaan. Dat komt dan in een databank.’

‘Hoe komen we aan haar DNA?’

‘Via haar tandenborstel, zeiden ze.’

‘Mam! Ze heeft al haar toiletpullen meegenomen.’

‘Heeft u haar melktandjes bewaard?’ vroeg Jaleesa. ‘Daar zit ook DNA in.’ Ze zat nu de hele tijd op internet naar dit soort dingen te zoeken.

‘Haar melktandjes?’ Mijn moeder glimlachte. Terwijl er niks grappigs aan was.

Ik had de laatste uren zo veel mogelijk dingen gepost over appeltaarten, onder elk bericht dat ik tegenkwam. Ik had het zelfs naar mijn vader gestuurd, al keek die weinig op zijn tele-

foon. *Is Juno toevallig bij jou?* had ik al eerder geappt. *Nee hoor,* schreef hij uren later. *Lekker hoor, appeltaart.*

Ook Randy had ik een plaatje van een appeltaart gestuurd. Zij was de enige vriendin van Juno van wie ik een nummer had. Juno had sowieso weinig vrienden. Maar zelfs Randy zei dat ze geen idee had waar Juno was. Haar oppasadresjes bleek ze al begin dit jaar te hebben opgezegd.

‘Wil je haar post inkijken?’ vroeg mijn moeder zakelijk.

‘Post?’

Mijn moeder wees naar een stapeltje op de tafel. ‘Anders leg ik het op haar kamer.’

Ik stond meteen op, maar mama wilde dat we eerst het eten opaten. ‘Juno is altijd maar met één ding bezig: zo veel mogelijk ontregeling veroorzaken,’ zei ze verontschuldigend tegen Jaleesa. ‘Ik heb geen zin om daaraan toe te geven en al helemaal niet nu ze even weg is.’

‘Hoezo even?’ vroeg ik. Ik wilde mijn moeder wel slaan.

Ze keek ineens heel ernstig, alsof ze mijn gedachten las. ‘Die staat heus snel weer op de stoep, lieverd. Ze heeft geen geld, niks.’

‘Dat is een goeie,’ zei ik tegen Jaleesa. ‘We kunnen aan de bank vragen waar ze voor het laatst gepind heeft.’

‘Ik geloof nooit dat de bank die informatie doorgeeft,’ zei mijn moeder nuchter.

Jaleesa keek van mij naar mijn moeder. ‘Jullie denken allebei dat ze gewoon binnenkort terugkomt, hè?’

Ze kreeg geen antwoord, maar misschien verwachtte ze dat ook niet. Buiten scheurde een scooter voorbij.

#### MOGELIJK SCENARIO:

**Wat als Juno in een sloot ligt? Dat ze in een slechte bui was, een stuk ging fietsen en toen in een sloot is gevallen en verdronk. Zoals je vaker hoort bij vermiste kinderen, dat ze in een sloot liggen.**

Er was een brief afkomstig van een State Prison in Arizona, Amerika. Volgens mij doen meer mensen dat, brieven schrijven aan gevangenen. Juno doet het in ieder geval al meer dan een jaar.

Jaleesa vond het niet netjes om de brief open te maken, maar ze was het ook met me eens dat het een noodgeval was.

Er dwarrelde een manga-achtige tekening uit. De brief zelf was een kantje lang en ging over saaie dingen, zoals de studie die deze gevangene, Levi, kennelijk volgde en hoe goed dat ging. Maar er stond ook: *I understand your question. Yes, I made a mistake in my youth. But you shouldn't allow your past to dictate your future.*

Jaleesa noteerde die laatste zin in haar telefoon, omdat ze het wel iets vond voor een van haar prayers.

Daarna zochten we Levi op, op het platform waar Juno hem had gevonden. Daar wemelde het van de gevangenen met wie je brieven kon schrijven, sommige hadden zelfs een foto geüpload. En er stond waarom ze in de gevangenis zaten.

*'Incarcerated for murder,'* las Jaleesa hardop. 'Moord, Milan. Levi zit vast voor moord.'

'Ja, dat zie ik.'

'Ik heb nog nooit een moordenaar ontmoet.'

'Dat weet je niet,' zei ik.

Jaleesa staaarde me aan. 'Denk je dat... de verdwijning van Juno... daar iets mee te maken heeft? Met een... moord?'

'Natuurlijk niet,' snauwde ik. Al paste dat meer bij Juno dan dat ze saai in een sloot zou liggen. 'Als we het spoor vinden, wordt het vanzelf duidelijk,' zei ik toen Jaleesa me alweer wilde troosten met haar handoplegging.

We schreven Levi een brief terug, met mijn naam eronder. Of hij misschien meer informatie had over Juno die nu 'missing' was. Ik haatte dat woord.

*'If you wish to make an apple pie from scratch, you must first invent*

*the universe,*' zei Jaleesa de volgende ochtend als prayer.

\*\*\*

De kaart lag twee dagen later in de bus, zonder postzegel maar met mijn naam en adres helemaal uitgeschreven, zelfs de postcode. De tekst stond op de voorkant. Ik racete ermee naar school en sloeg mijn armen om Jaleesa heen, pal voor de ogen van al mijn klasgenoten. 'Ik wist het, ik wist het!'

### BEWIJSSTUK 3



### MOGELIJK SCENARIO:

Wat als dit Juno's ultieme speurtocht is, met zichzelf als schat? Inclusief Juno-humor.

Later die dag kregen Jaleesa en ik voor het eerst ruzie. ‘Zullen we naar de film gaan?’ vroeg ze. Ik schudde mijn hoofd. ‘We moeten sporen zoeken.’

‘Toch niet de hele tijd?’ vroeg Jaleesa. Ze probeerde me te omhelzen, maar ik stapte achteruit. Daar schrok ze van en ik schrok weer van haar. Jaleesa keek me lang aan en uiteindelijk zei ze: ‘Mislukt er weleens een spel van die zus van jou?’

‘Wat is dat nou voor klotevraag,’ snauwde ik en ik liep heel Juno-achtig weg, met grote stappen en zwaaiende armen.

Later in bed moest ik steeds maar denken aan mijn tiende verjaardag. Ik vond mezelf toen oud genoeg om mijn eigen verjaardagspartijtje te regelen. Ik nodigde tien vrienden uit en zat dagenlang te knutselen aan een voetbalquiz, die ook wat op een bingo leek. Ik versierde de wasmand en stopte er tien kleine cadeautjes in, die ik als een soort presentator van de quiz tevoorschijn zou halen voor elke winnaar. Juno zag me bezig en schudde haar hoofd. ‘Je moet eigenlijk...’ Maar deze keer wilde ik zelf de baas zijn.

Het feestje begon goed, met voetballen natuurlijk. Gewoon in de straatjes beneden bij ons huis. Maar toen kregen veel jongens honger en herinnerde ik me mijn quiz. Ik zette ze allemaal neer op een rij stoeltjes die ik al had klaargezet naast de wasmand en pakte de quiz erbij. Laat ik daar kort over zijn: het was geen succes. De vragen waren te moeilijk, of onduidelijk, ik kon sowieso mijn eigen handschrift niet meer goed lezen... omdat ik, om het feestelijke effect te vergroten, met een fluorstift had geschreven. Maar eigenlijk hadden de meesten meer zin in taart eten en rondrennen. Juan-Luca was de eerste die opstond en riep of de tv aan mocht. Of anders de computer. Dat was het teken voor bijna iedereen om door elkaar heen te gaan praten. Steeds harder, terwijl ik nog manmoedig voor ze stond met: ‘Vraag 5. Wie maakte volgens de FIFA het mooiste

doelpunt in het laatste WK?’ (Het antwoord daarop was Benjamin Pavard, van kampioen Frankrijk, echt niet heel ingewikkeld.)

Juno had al die tijd met haar telefoon op de bank gezeten. Maar nu werd het zelfs haar te veel. Ze stond op, overzag de situatie (de wasmand was inmiddels omgevallen) en greep Juan-Luca, die net langs haar kwam rennen, vast bij zijn schouder. Hard. Hij spartelde om los te komen, schold op haar. Maar Juno kan harder schelden dan iedereen. ‘De quiz is nog niet afgelopen,’ riep ze tussen het schelden door.

‘Het is een stomme quiz,’ riep Juan-Luca. ‘Ik heb nog nooit zo’n stomme quiz gezien.’

Ik liet beteuterd mijn papier zakken. Juno keek even naar mij en begon toen Juan-Luca terug naar de stoeltjes te slepen. Juan-Luca was toen al zo groot als nu en had daar helemaal geen zin in. In het gevecht dat daarop volgde, raakten meerdere kinderen gewond. Juan-Luca het ergste: hij had een tand door zijn lip.

Van boven kwam mama aanlopen, samen met een van de moeders die kennelijk nog niet weg was. ‘Wat is hier aan de hand? Hou onmiddellijk op.’

Toen de rust uiteindelijk was teruggekeerd, wilden er een paar kinderen naar huis. Juan-Luca kreeg extra veel snoep voor de schrik en mocht toen kiezen wat hij wilde: gamen.

‘Maar dat is niet eerlijk,’ riep Juno.

Waarop mama haar aankeek met die vermoeide blik die ze altijd bewaart voor Juno en zei: ‘Knap hoor: je hebt het hele partijtje van je broertje verpest. Hoe krijg je het toch voor elkaar.’

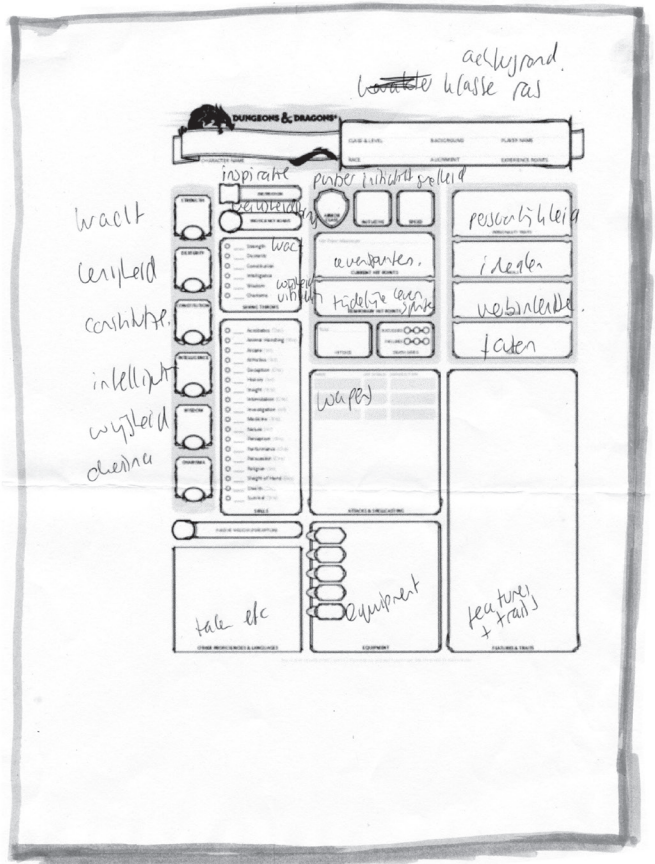
Juno stampte naar buiten en ik ging bij Juan-Luca zitten. Hij gaf me een hand snoep.

Nu dacht ik steeds: en Juno? Wie troostte haar? Dat zijn van die gedachten die bijna niet te doen zijn, net zoals bij die ene jongen van school die een huisfeestje gaf. Hij was niet zo po-

pulair en later hoorden we dat er niemand was gekomen, omdat er een ander, leuker feestje was. Kennelijk had iemand hem die middag heel veel zakken chips zien kopen, een heel supermarktkarretje vol.

### MOGELIJK SCENARIO:

Wat als wat er nu gebeurt niet Juno's bedoeling is?



BEWIJSSTUK 4